

UITZICHT ... VAN ACHTER DE GERANIUMS IN CORONATIJD (maart 2020)

Het is al weer een hele poos geleden dat ik door de organisatie "Accent op ieders talent" werd getriggerd om wat stukjes te schrijven over ... ja over wat? Het werd de wereld van morgen en overmorgen, en dan met name die van de automatisering en digitalisering. Wat zou ons staan te wachten? Hoe gingen we ons instellen op een bestaan met robots om ons heen? Hoe gingen we wonen? Werken zou totaal anders worden! Hoe zou het met onze gezondheid gaan? Zouden we allemaal ruim over de 100 nog goed kunnen leven? En zie nu! Alles is anders geworden. Veel van wat ik toen beschreef is al werkelijkheid. Alleen totaal onwerkelijk is onze werkelijkheid geworden door een ... virus. Een klein gemeen dingetje dat in maar een paar dagen tijd ons complete leven op z'n kop weet te zetten en nog erger compleet "bedreigt"! Het dwingt u en mij - en mijn dierbaren - echt achter de geraniums en biedt vooralsnog bitter weinig uitzicht. Dus kwam de vraag van de organisatie Wedommelen, de vroegere wijkraad, die al haar op mensen uit de wijk gerichte activiteiten moest stopzetten, bij mij met de vraag of er nog " Uitzicht was achter de geraniums" niet heel onverwachts?

Laat ik beginnen met een kleine troost. Er is altijd uitzicht! Of dat lang of kort op zich laat wachten hangt helemaal van ons zelf af. Zelf ben ik begonnen met te inventariseren welke opties er voor mij en mijn vrouw zijn in het leven van alledag ... met Corona welteverstaan!

Dan begin ik met de vraag op te werpen - en dat zou u ook kunnen doen - HOE IS HET? MET MIJ? ONS? Antwoord: Corona-life hè. D.w.z. na het wakker worden 's morgens niet meer zoals voorheen vliegensvlug je bed uit omdat er, noem maar wat, gezwommen, gewandeld, gegolfd of anderszins gehobbyd moest worden, want dat waren voor gepensioneerden de meest voorkomende gebeurtenissen van elke gewone week tegenwoordig, maar voorafgaand daaraan stonden nog enkele huishoudelijke taken op het programma, zoals een klein ontbijt (ontbijten moet altijd!) met krant en dan snel een paar kamers stofzuigen, een kastje schoonmaken (waarom weet ik niet, maar het moet van de partner), bedden opmaken, vaatwasser leegruimen, wat gister had moeten gebeuren, boodschappenlijstje doornemen, wat doe jij en wat ik, en dan op de fiets (zo mogelijk) op weg om de opgelegde taken te vervullen. Na thuiskomst is er dan koffie met jawel, een dikke snee gember-peperkoek en de puzzel of crypto uit de krant en voor mij in het pre-corona bestaan op naar de golfbaan.

Dat is ineens helemaal anders geworden. Nu is dat vlug uit bed helemaal niet meer nodig. Integendeel zelfs. Slow is het nieuwe woord. Rustigjes aan, want er wacht niets en niemand. Alle rituelen van weleer zijn als sneeuw ... gone! Het lichte ontbijt doen we meer dan voorheen bijna herkauwend. Waarom zou je ook? De krant is er nog, maar je favoriete pagina's voor het vroege uur zitten er niet meer in. Alle sport is gestopt. Dus deel je maar het corona-nieuws, en dat gaat gemakkelijk. Pagina's vol die je bezweren het vooral heel rustig aan te doen, niemand te ontmoeten, winkels te mijden die toch niets meer aan te bieden hebben en je vooral heel positief te gaan leren VERVELEN! Vervelen? Moet je DAT leren? Juist ja. Alle slachtoffers van corona moeten dagelijks plaats gaan nemen op de bank, zonder krant, zonder TV, zonder radio, zonder boek of e-reader, en ons concentreren op onszelf. Zink in jezelf, vind daar rust, mijmer een eindje weg, droom van ... ja wat? Als het maar geen angst of zorg is. Nee, mooi moet je dromen. En liefst langer dan een uur. Dat is eigenlijk niks voor een man als ik. Vroeger kreeg ik al vaak het verwijt dat ik kwik in mijn broek had. En dat

heb ik blijkbaar nog steeds. Toch heb ik het geprobeerd. Beetje gek werd ik van mezelf. Mijn vrouw begon er niet eens aan. Praktisch meisje! Maar deskundigen houden vol dat het heel goed voor je is.

Wat kun je dan wel doen? Crypto's maken. Alleen zijn die soms zo verrekte lastig. Met een beetje geluk ben je zo een paar uur verder. Als je suf gedacht bent, is een wandelingetje een uitkomst. Niet gaan doorstappen, maar kuieren. Zoals wijlen Toon Hermans het ooit noemde 'rechtopstaand luiieren'. Genieten van niets te zien en niets te horen. Grote stilte. Kijk om je heen om de nieuwe lente in het groen te ontdekken. Bestudeer een groepje kauwen dat aan het fourageren is en tegenwoordig zo aan ons gewend is dat ze rustig blijven doorgaan als wij ze naderen. Een mollenspoor volgen is ook een idee, maar het stopt voor ons bij het prikkeldraad. Mol heeft daar geen boodschap aan natuurlijk. Zwaai naar een mede-wandelaar met hond in de verte en bedenk niet dichtbij komen en de hond ook niet aaien. Als ze toch naderen, afstand van anderhalve meter in acht nemen en niet naar elkaar ademen. Terug naar huis.

De middag begint met een nieuwe wandeling. Deze keer naar de buurtsuper voor een enkele boodschap. Geen gehamster. Is het er druk, dan niet naar binnen. Geen risico's nemen is de hoofdboodschap. De jongere burens hebben al aangegeven dat ze best wat boodschappen voor ons willen doen. We zien dat er al maatregelen zijn ingesteld. Toch zijn we argwanend, want we zien in de gangpaden best veel - vooral - mannen kris kras door elkaar lopen op zoek naar de boodschappen die hun vrouw hen heeft opgedragen te gaan halen. Ja, als je de pest aan winkelen hebt ... dus mannen vanaf nu heldhaftig zijn. Alles is er, buiten wachten op afstand van elkaar, niet met z'n allen de rekken afstruinen, maar rustig aan de waren zoeken en wagentjes aan de kant parkeren, niet midden in het pad. Iets waar trouwens ook menig vrouwmens zich schuldig aan weet te maken. Heb je toevallig een guilty pleasure, je weet wel iets waar je eigenlijk niet graag mee te koop loopt, maar een heidens plezier aan beleeft, ja, dan ben je een gezegend mens.

Ik heb er een waar ik bijna dagelijks van geniet. Het is een TV programma dat om 5 voor half 5 begint op SBS 6. Het heet "Escape to the country" en ik heb vette lol om onderuit gezakt met een glas wijn en een paar stukjes kaas de Escape van redelijk gefortuneerde Engels paren naar een passend huis op het platteland te volgen. Je kent het niet? Laat ook maar. Het is mijn G.P. Maar iets dergelijks kan ik u in deze corona-eeuw zeker aanraden. Zoek er maar eens goed naar.

Lezen kan ik uren doen tot verbijstering van vrouwlief. En dat komt mij in elk geval goed van pas. Ik heb stapels boeken die er dringend aan toe zijn om gelezen te worden.

De middaguren passen prima in die tijdpassering en tot aan het voornoemde TV programma zijn ze dan ook gevuld met leesgenot.

Rest ons de avond. Met bord op schoot - want we eten meestal vroeg tegenwoordig - schuiven we kalmpjes de avond in. We volgen Max, Binenste-Buiten, DWDD en weer het Nieuws. Alles is corona gekleurd. Niks anders. Daarom TV uit en boek aan. Overweeg om een e-reader aan te gaan schaffen. Want ik lees echt veel. Mischien wel teveel. Dan toch weer even de TV aan en zappen. Is er ergens iets spannends? Heb ik behoefte aan. Een lekker potje matten in een thriller! Vind niks anders dan Brard en Gordon en hun

soortgenoten. Nog maar een wijntje dan? En een handje noten. We nemen de dag door (wel doen) en grimlachen. Zou het zo de komende weken, maanden, jaar blijven? In bed zoenen we elkaar (ook doen!) en zeggen: Tot morgen....

....en hopen we dat het virus een virus krijgt.

P.A.N. Demie